

שיעור טו

מלקות במקום מיתה עומדת

(סנהדרין י ע"א)

הקדמה

- א. עבירה על רצון ה', שמא ימות
ב. רמב"ם: אף על פי שמלקות בשלשה, במקום מיתה היא עומדת
ג. "אם קיום המלקות נחשב כקיום של מיתה?"
סיכום

הקדמה

במשנה (ב ע"א) נאמר:

מכות בשלשה. משום רבי ישמעאל אמרו: בעשרים ושלשה.

השלושה הם שלושה דיינים סמוכים. בגמרא (י ע"א) אמר רב הונא שהמקור לדברי תנא קמא הוא הפסוק: "כי יהיה ריב בין אנשים, ונגשו אל המשפט ושפטום, והצדיק את הצדיק, והרשיעו את הרשע. והיה אם בן הכות הרשע, ארבעים יכנו" (דברים כה, א-ב). המילה "ושפטום", היא בלשון רבים, לפחות שני שופטים, ומאחר וצריך להיות בית דין שקול "מוסיפין עליהם עוד אחד, הרי כאן שלשה".

בתוספתא (מכות ה, טו; מכות כג ע"א) מפורט איך מלקים בבית הדין: "מכות בשלשה. אחד מכה, ואחד מונה, ואחד קורא".

על דברי ר' ישמעאל, שאלה הגמרא: "מאי טעמא דרבי ישמעאל?" תשובת אביי שר' ישמעאל למד זאת מגזירה שווה. בדין מלקות נאמר "והיה אם בן הכות הרשע" (דברים כה, ב), ובדין רוצח נאמר: "אשר הוא רשע למות" (במדבר לה, לא). בשני הפסוקים מופיעה המילה "רשע". יש ללמוד בגזירה שווה שכשם שדינו של רוצח הוא בעשרים ושלשה, גם מלקות בעשרים ושלשה. רבא אמר שהטעם של רבי ישמעאל הוא משום ש"מלקות במקום מיתה עומדת".¹

נתמקד בעיקר בהסבר של רבא לדברי ר' ישמעאל.

1 הרב ראובן מרגליות (מרגליות הים, י ע"א אות ח), ציין לדברי רבא לפיו גם "מיתה במקום כרת עומדת, וחומש במקום קרבן קאי" (שבת סט ע"ב), וביטויים דומים בסוגיות נוספות בשמו של רבא. על מלקות במקום מיתה, ראה גם: במדבר רבה ה, ד.

א. עבירה על רצון ה', שמא ימות

על דברי רבא, כתב רש"י (ד"ה מלקות):

מלקות במקום מיתה עומדת - דכיון דעבר על אזהרת בוראו ראוי למות, ומיתה זו קנס עליו הכתוב, והרי הוא כאחת מן המיתות. וכי היכי דסקילה בפני עצמה, ושריפה בפני עצמה, והרג בפני עצמה, הוי נמי מלקות כאחת מן המיתות.

מי שעבר על רצון הקב"ה, עונשו הוא מיתה. אך יש עבירות שהעונש הוא בדרגה נמוכה יותר - מלקות, אבל הן שקולות כעונש מיתה, ולכן גם מלקות בעשרים ושלושה.

התוספות (ד"ה מלקות) כתבו שני פירושים:

יש מפרשים משום דבני נח אזהרתן זו היא מיתתן (נו ע"א; נח ע"ב) וניתנת לישראל מלקות על אזהרתו תחת מיתה דבני נח. ועוד י"ל משום דזימנין מתים ע"י מלקות, כדתנן באלו הן הגולין (מכות דף ח:) "ומת זה תחת ידו ופטור".

לפי יש מפרשים אין עונש מלקות אצל בן נח, כי בן נח חייב מיתה על כל עבירה שעבר מבין שבע מצוות בני נח. לישראל יש מצב ביניים. יש עבירות שהעונשים עליהן הם מלקות, והם במקום עונשי מיתה אצל בני נח. ניתן להסביר שפירוש זה הוא הצד השני של פירוש רש"י. העונש על עבירה צריך להיות מיתה, וכפי שאצל בן נח, אלא שבישראל יש עבירות שעונש המלקות הוא תחליף לעונש המיתה. "מלקות במקום מיתה" - עונש מלקות הוא תחליף לעונש מיתה.²

לפי הפירוש השני יש מצבים שבהם כתוצאה המלקות, הלוקה מת. אמנם לפני שמלקים את האדם אומדים כמה מלקות הוא מסוגל לקבל, והמטרה היא שהוא יחיה לאחר שיקבל את סך המלקות שהוא מסוגל לקבל, אך ייתכן שבכל זאת כתוצאה מהמלקות הוא ימות. ההלכה היא שאם "מת זה תחת ידו, פטור" (מכות כב ע"ב). המבט של רבא הוא עתידי. יש לחשוב על ההשלכות שיכולות להיות כתוצאה מהמעשה עכשיו. "מלקות במקום מיתה" - המלקות יכולות לגרום למותו של הלוקה.

---

2 הסבר זה דומה ללימוד מהפסוק "עין תחת עין" - ממון" (בבא קמא פג ע"ב - פד ע"א). מן הראוי להעניש את החובל באותו נזק שהוא גרם לחברו, אך העונש מומר בתשלום.

פירוש זה לדברי ר' ישמעאל, מופיע בירושלמי (א, ב) בשמו של ר' אבהו: "רבי אבהו בעי: מכות בעשרים ושלשה, פעמים שמת ממכותיו והרי יש בו דיני נפשות". תוספות דחו את פירושיהם וכתבו:

וקשה לשני הפירושים הללו דמאי פריך "אי הכי אומדנא למה לי?". ופי' הקונטרס עיקר.

כוונת תוספות לדברי רב אחא בריה דרבא שאמר לרב אשי כפי שמוכא בהמשך הסוגיה: "אי הכי אומדנא למה לי? למחיה, ואי מאית - לימות"? הגמרא דנה בדבר ותשובתו הסופית של רב אשי היא שכתוב בפסוק העוסק במלקות: "ונקלה אחיך לעיניך" (דברים כה, ג), ולומדים מהפסוק שגם לאחר שעובר העבירה לקה את סך המלקות שהושת עליו, הוא צריך להיות "אחיך", שיהיה אדם חי.³ כפי שנזכר לעיל, הנימוק השני שבתוספות מובא בירושלמי בשמו של ר' אבהו, אלא שבירושלמי אין דיון "אי הכי אומדנא למה לי".

לפנינו אם כן שני נימוקים לדברי ר' ישמעאל: [1] נימוק רעיוני, מוסרי - מי שעבר על רצון ה' מגיע לו עונש מיתה, והמלקות נחשבות כעונש ממיר מיתה. [2] נימוק מעשי - ייתכן שכתוצאה מהמלקות, הלוקה ימות.

ב. רמב"ם: אף על פי שמלקות בשלשה, במקום מיתה היא עומדת

הרמב"ם (הל' סנהדרין ה, ד), פסק: "מכות בשלשה, ואף על פי שאפשר שימות כשמלקין אותו". הרמב"ם פסק כתנא קמא. הלחם משנה (שם) העיר שהתוספת ברמב"ם "ואף על פי שאפשר שימות כשמלקין אותו" נועדה לשלול את שהובא בירושלמי בשם רבי אבהו שאמר מכות בעשרים ושלשה מפני "שפעמים שמת ממכותיו, והרי יש בו דיני נפשות". תנא קמא שאמר מכות בשלושה, לא חשש שמא ימות, מפני שלשם כך אומדים אותו לפני שמלקים כדי לדעת כמה מכות הוא יכול לסבול. אם בכל זאת הוא ימות כתוצאה מהמלקות, אזי המלקה יהיה פטור. המטרה היא להענישו בעונש מלקות ע"פ מה שמגיע לו, ולא להביא למותו.⁴

3 הרש"ש (י ע"א) פירש שכונת המילה "אחיך" שבפסוק היא אחיך במצוות (בבא קמא פח ע"א), ואם ימות אזי יהיה חופשי מהמצוות, ולא ייקרא שוב אח.

4 המלקה יהיה פטור "דשליח בית דין הוא ואמרן לעיל (מכות ח ע"א) יצא האב המכה את בנו ושליח בית דין". ברור שאין לדין המכה כל כוונה להרוג, ואמדו את המוכה ועשו כל מה שיודעים כדי שלא ימות. ראה בחידושי הרב חיים מבריסק על הש"ס, "בדין אומד למלקות" (מכות כב ע"ב).

הרמב"ם (הל' סנהדרין טז, א) פסק שוב כתנא קמא שמלקות בשלושה, אך הזכיר גם את הנימוק של רבא לדברי ר' ישמעאל:

כשם שמצוה להמית את המחוייב מיתה, כך מצות עשה להלקות את המחוייב מלקות, שנאמר: "והפילו השופט והכהו לפניו" (דברים כה, ב). ואף על פי שמלקות בשלושה, במקום מיתה היא עומדת.

כאן כתב הרמב"ם שזו מצוות עשה להלקות את מי שחייב עונש מלקות.⁵ הכסף משנה (שם) הקשה על דברי הרמב"ם הללו שנימק את ההלכה כתנא קמא בנימוקו של רבא לדברי ר' ישמעאל:

ומה שכתב "במקום מיתה היא עומדת", קשיא לי לאי זה ענין הוי עומד במקום מיתה מאחר שרבינו פוסק דהוי בשלושה, דאליבא דר' ישמעאל דסבר דהוי בכ"ג הוא דאמר רבא במקום מיתה עומד, ולפיכך צריך כ"ג?

תשובת הכסף משנה היא שמחלוקת תנא קמא ור' ישמעאל היא רק בנוגע לשאלה באיזה בית דין מלקים – בפני שלושה או עשרים ושלושה. אך לפי שניהם, צריכים דיינים סמוכים, עדים, התראה, דרישה וחקירה, וכפי שמופיע ברמב"ם בהלכות שאחר כך (הל' סנהדרין טז, ב-ד). את זה יש ללמוד מדברי רבא שאמר: "מלקות במקום מיתה עומדת", וענין זה מוסכם על הכול.⁶

במקום נוסף השווה הרמב"ם (הל' סנהדרין יא, ד) בין דיני נפשות לבין דיני מלקות, לאחר שהאריך (שם א-ג) להסביר את ההבדל בין דיני נפשות לבין דיני ממונות במה שקשור לכמה תחומים: לימוד זכות, הטיה ע"פ עד אחד, חזרה מהדין, זמן עשיית הדין יום ו/או לילה, גמר הדין, וזמן הדין:

אחד דיני נפשות ואחד דיני מלקיות ואחד דיני גלות, הדינים האלו שוים בהן. אלא שהמלקות בשלושה.

הכסף משנה (שם) ציין את מקור דברי הרמב"ם הללו:

5 ראה: רמב"ם (ספר המצוות, מצוות עשה רכד); הקדמה לספר המצוות הכלל הארבעה עשר (מהדורת הר"י קאפח, עמ' נא-נב); ספר החינוך (מצוה תקצד).

6 ראה עוד בהסברו של הרב יהיאל מיכל אפשטיין (שולחן ערוך העתיד, הלכות מלוקטות – סנהדרין, סי' נד, ה-ח); יוסי פינסקי, "בענין מלקות במקום מיתה עומדת", זכרון בספר – לע"נ יוסי פינסקי ז"ל, עמ' 320-334, האריך להוכיח שמלקות הן סוג נוסף של עונש מיתה כמו ארבע מיתות בית דין, אם כי לא מצופה שהמוכה ימות כתוצאה מהמלקות.

ומה שכתב שדיני מלקיות כדיני נפשות, מדאמר רבא בפ"ק דסנהדרין [י ע"א] מלקות במקום מיתה עומד, וכמו שיתבאר פרק ששה עשר מהלכות אלו. ודיני גלות גם הם דיני נפשות.

לפי הכסף משנה, גם כאן הבסיס להשוואה בין דיני נפשות לבין דיני מלקיות הם דברי רבא.⁷

נראה להציע שהרמב"ם למד אחרת את הגמרא (י ע"א). בתחילה שאלה הגמרא "מנא הני מילי" לדברי תנא קמא שמכות בשלושה? ורב הונא למד זאת מפסוק שנאמר בהקשר לעונש מלקות. אחר כך שאלה הגמרא "מאי טעמא דר' ישמעאל?" ואביי השיב שר' ישמעאל למד זאת בגזירה שווה "רשע" "רשע". המילה "רשע" נזכרה אצל מי שחייב מלקות וכן אצל מי שחייב מיתה.

מיד לאחר דברי אביי, הובאו דברי רבא שאמר: "מלקות במקום מיתה עומדת". ההבנה הפשוטה היא שדברי רבא הם תשובה נוספת לשאלת הגמרא מה הטעם של ר' ישמעאל, וכדברי הר"ן (סנהדרין שם): "רבא... יהיב טעמא לרבי ישמעאל בלחוד".⁸

נראה להציע שהרמב"ם הבין שרבא לא השיב תשובה נוספת לשאלה "מאי טעמא דר' ישמעאל?". רבא לא הציע לימוד או דרשה של פסוקים אחרים,⁹ אלא אמר אמירה עקרונית שמתייחסת הן לדברי תנא קמא והן לדברי ר' ישמעאל. מי שלא עשה כרצונו של הקב"ה ועבר עבירה, עונשו הוא מיתה. אך בפועל יש עבירות מסוימות

7 ראה בשולחן ערוך אורח חיים סי' תרז, ו ובביאור הגר"א שם שהסיבה לומר וידוי בעת שמקיימים את המנהג להלקות זה את זה בערב יום הכיפורים אחר מנחה, היא מפני ש"מלקות במקום מיתה עומדת".

8 כך גם הבינו תוספות (ד"ה רבא) שכתבו שמכך שרבא הסביר אחרת את דברי ר' ישמעאל יש להסיק שרבא לא קיבל את הגזירה שווה שבדברי אביי. מכאן שגם תוספות הבינו שרבא הסביר את דברי ר' ישמעאל. תוספות הפנו לדבריהם (לג ע"ב ד"ה אתיא) שם כתבו שרבא קיבל את הגזירה שווה "רשע" "רשע" אך סבר שאין צורך להיעזר בה לעניין זה. ובמקום אחר הסבירו עוד התוספות: "לאו משום דלית ליה לרבא רשע רשע, אלא משום דלא צריך. דמגוף המלקות שמעינן דהוי בכ"ג, דמלקות תחת מיתה, ומיתה בכ"ג" (בבא קמא פו ע"ב תוד"ה חייבי). ראה גם: ריטב"א, מכות ה ע"א ד"ה רבא.

9 נראה שגם רש"י הבין כך את דברי רבא. רש"י במשנה (ב ע"א ד"ה מכות) כתב: "מכות - מלקות ארבעים, טעמא דר' ישמעאל ורבנן מפרש בגמרא סנהדרין (י, א) מקראי". רב הונא למד מפסוק את הדין לפי תנא קמא, ואביי למד מפסוק את הדין לפי ר' ישמעאל. רבא לא ביסס את דבריו על פסוק. מכאן שלפי רש"י רבא לא בא לנמק את דברי ר' ישמעאל. רש"י כתב קודם את ר' ישמעאל ואחר כך את רבנן. כך מופיע גם בגמרא: "בפלוגתא דרבי ישמעאל ורבנן" (ט ע"א; פז ע"ב). תוספות (לג ע"ב ד"ה אתיא) שהובאו בהערה הקודמת, ציינו לסוגיות (מכות ה ע"א; כתובות לה ע"א) שם דרש רבא דרשה אחרת מפסוקים ולא דרש "רשע" "רשע". כאן רבא לא דרש דרשה פסוקים אלא אמר אמירה עקרונית בנוגע לעונש מלקות.

שעונש המיתה מומר בעונש מלקות, ולפי רבא, תנא קמא ור' ישמעאל חלקו ביישום המעשי של מסר זה. לפי תנא קמא, מדובר על הלקאת מלקות ולא על עונש מיתה, ואף אומדים אותו שלא ימות מהמכות, לכן מכות בשלושה. לפי ר' ישמעאל מאחר שבפן הערכי-רעיוני מלקות הן סוג של עונש מיתה, גם עונש מלקות נידון בבית דין של עשרים ושלושה.

על פי הרמב"ם, מכות בשלושה כדברי תנא קמא, ואין חשש שמא עובר העבירה שלוקה ימות בעת שילקו אותו, כי לשם כך אומדים אותו קודם לכן. מבחינה רעיונית עונש מלקות הוא כמו עונש מיתה, אך בפועל לא מתכוונים להרוג את האדם, ולכן אין צורך לדון האם חייב מלקות או לא בפני בית דין של עשרים ושלושה.¹⁰

ג. "אם קיום המלקות נחשב כקיום של מיתה?"

בעקבות דברים אלו נוכל להשיב על הערה של הרב יוסף דב סולובייצ'יק (שעורי הרב, סנהדרין י ע"א, אות רכו) שכתב שאביי למד מהגזירה שווה "רשע" "רשע" רק שהמלקות שווים למיתה בנוגע לדינים "מצד סדרי וטכסיסי הבית דין, דכל אותם דינים בגמר דין מהבית דין דבעינן לחייב מיתה, הכי נמי בעינן לחייב מלקות", זאת למרות שאין מטרה להמית את המוכה. רבא הוסיף שמלקות במקום מיתה עומדת "שקיום המלקות חשיב כאילו קיימו בו הבית דין מיתת בית דין, ולא רק מפאת הגמר דין בבית דין, אלא שקיום המלקות גופא חשיב כקיום מיתה, בעוד שלאביי קיום המלקות הוי רק קיום מלקות ולא קיום מיתה".

על פי דבריו אלו הוא דן במחלוקת תנא קמא ור' ישמעאל:

ויש לעיין, דלדעת רבי ישמעאל דבעינן כ"ג למידן אפילו דיני מלקות, האם נצטרך כ"ג בשעת קיום המלקות גם כן? ונראה להציע שיהא תלוי על משנת" במחלוקת אביי ורבא הכא.

דהנה אם נתפוס דבעינן כ"ג למלקות משום גזירה שוה דאביי ד"רשע" "רשע", דרק מטילין על המלקות דינים השייכין למיתה מסדרי וטכסיסי הבית דין, דהיינו בגמר דין, לכאורה יש לומר דזה רק בקביעות שם רשע על הגברא, דהא נפיק לן מגזירה שוה דרשע רשע. ולכן יש לומר דלא בעינן כ"ג אלא להמשא ומתן והגמר דין של הבית דין, אבל לקיום העונש עצמו אין שום שייכות לכ"ג שם.

10 עוד בסוגיה זו, ראה: הרב יעקב בצלאל ז'ולטי, משנת יעבץ, חושן משפט, סי' א; הרב משה חברוני, משאת משה - סנהדרין, סי' טז.

אבל אם קיום המלקות נחשב כקיום של מיתה, אזי לכאורה צריך להיות שיהיו שם בית דין של עשרים ושלושה עומדים שם בשעת המלקות, דבעינן "והפילו השופט והכהו לפניו", לפני הבית דין שמחייבין את המלקות, והך בית דין הוי בית דין של עשרים ושלושה לגבי כל דיני קיום המלקות, ולא דוקא לגבי גמר דין שבו.

לפיו, לדברי אב"י שהשווה בין דיני נפשות למלקות בשל הגזירה שווה, רק בעת הדיון בבית הדין יצטרכו עשרים ושלושה, אך בביצוע הדין יצטרכו רק שלושה כאמור בתוספתא (מכות ה, טו; מכות כג ע"א): "מכות בשלושה. אחד מכה, ואחד מונה, ואחד קורא". אך אם מלקות במקום מיתה הם "כקיום של מיתה" כדבריו, אזי גם בשעת המלקות צריכים בית דין של עשרים ושלושה.

נראה שגם אם נקבל את ההנחה שאב"י ורבא חלקו בהסבר דבריו של ר' ישמעאל, לא ניתן לומר שלפי רבא צריכים בית דין של עשרים ושלושה במלקות עצמן. גם מי שנידון באחת מביין ארבע מיתות בית דין "איין בית הדין יוצאין אחר הנהרג" (רמב"ם, הל' סנהדרין יג, ד), "כי היכי דלא מיתחזי בית דין רוצחין" (מב ע"ב). מה גם שאין מי שחולק על האמור בתוספתא ש"מכות בשלושה" דינין שמבצעים את פסק הדין.¹¹ לדברינו, וכפי שהוסבר לעיל, רבא אמר אמירה ערכית-רעיונית ש"מלקות במקום מיתה", והיא נכונה גם לפי תנא קמא וגם לפי ר' ישמעאל. בהמשך (שם אות רכח) כתב עוד הרב סולובייצ'יק:

ויתכן דאיכא עוד נפקא מינה בענין זה, אי נחשב המלקות כקיום של מיתה או דילמא מטילין רק הדינים השייכין למיתה בגמר הדין. והנפקא מינה הוא לגבי קיום המלקות שלא בפני הבית. וכיון דלדידן סגי בשלושה למלקות, לכאורה חזינן דלא בעינן פסק והוראה וגמר דין של נפשות, וממילא דלא ניבעי שיהא הגמר דין למלקות בפני המקדש. אמנם, אי נתפוס כסברת רבא דמלקות במקום מיתה עומדת, שיש קיום מלקות קיום של מיתה, בודאי צריך שיהיה קיום המלקות גם כן בפני הבית. ...והנה לדידן, דפסקינן דמכות בג', מכל מקום עדיין קיימת סברת רבא דמלקות במקום מיתה היא עומדת, וכמבואר ברמב"ם (הל' סנהדרין פט"ז ה"א). ולכן קשה מה שכתב הרמב"ם (הל' סנהדרין פט"ז ה"ב) "מלקין בזמן הזה בכל מקום מן התורה בפני

11 בספר החינוך (מצווה תקצד) כתב באופן ברור: "ואמרו זכרונם לברכה במסכת סנהדרין [ב' ע"א] מכות בשלושה, כלומר בשלושה בית דין סמוכין מלקין, ואין צריך לענין מלקות בית דין של עשרים ושלושה".

שלושה סמוכין ולא בפני הדיוטות", ומבואר מדברי הרמב"ם דלא בעינן שהמלקות יהיה בפני הבית. ובאמת איכא כמה גאונים החולקים על הרמב"ם בענין זה.¹² והעיקר נראה כשיטתם, דלדין בעינן שהמלקות יהיה בפני הבית כיון דמלקות במקום מיתה עומדת.

הרמב"ם (הל' סנהדרין טז, ב) פסק שניתן להעניש עונש מלקות גם לאחר החורבן, ובלבד שהדיינים יהיו סמוכים.¹³ אך מאידך הרמב"ם (שם א) ביסס את דבריו על דברי רבא "מלקות במקום מיתה" ועונשי מיתה הם רק בזמן הבית. נראה שקשה לקבל שיש סתירה פנימית ברמב"ם הלכה אחר הלכה.¹⁴ כאמור לעיל, דברי רבא "מלקות במקום מיתה" הם אמירה ערכית שמוסכמת על הכול, ולא נועדה להסביר צד במחלוקת תנא קמא ור' ישמעאל האם דיני מלקות נידונים בפני שלושה או בפני עשרים ושלושה. רבא לא התכוון לומר שמלקות הם "קיום של עונש מיתה". מלקות הם מעין עונש מיתה, אך לא ממש, ולכן שלושה סמוכים יכולים להלקות גם לאחר החורבן, ואין זה תלוי כלל בקיומו של בית המקדש.

סיכום

ראשונים (תוספות, ר"ן) פירשו שדברי רבא "מלקות במקום מיתה עומדת" נועדו להסביר את דברי ר' ישמעאל שאמר מלקות בעשרים ושלושה. נראה שהרמב"ם פירש אחרת את דברי רבא. לפיו, רבא לא הגיב על דברי אביי שנזכרו קודם לכן בביאור דברי ר' ישמעאל. רבא אמר דברים על מהות עונש המלקות, ודבריו הם הנחיה ערכית וחינוכית, והם הבסיס הן לדברי תנא קמא והן לדברי ר' ישמעאל. התנאים אמנם חלקו בהשלכה המעשית של הנחיה זו. לפי תנא קמא, בפועל מדובר על מלקות ולא על עונש מיתה, לכן מכות בשלושה. לפי ר' ישמעאל מאחר שבפן הערכי-רעיוני מלקות הן סוג של עונש מיתה, יש לדון בהן בעשרים ושלושה.

---

12 תשובות הגאונים (חמדה גנוזה סי' כ); הרב יוסף חביבא (נימוקי יוסף, מכות ד ע"ב בדפי הרי"ף) בשם רב נטרונאי גאון הסוברים שאין מלקים בזמן הזה. גם בספר החינוך (מצווה תסג) כתב שדיני מלקות נוהגים בזמן שסנהדרין במקומם.

13 שיטת הרמב"ם (הל' סנהדרין ד, יא) שניתן לחדש הסמיכה. ראה בשיעור ג: דיני ממונות בשלושה... שליחותיהו קא עבדינן.

14 הרב יוסף בן ארזה (יוסף דעת, סנהדרין י ע"א), כתב באופן דומה בשם הרב אביגדור נבנצל: "צ"ע אי סבירא ליה לדרי ישמעאל דגם לאחר החורבן כשם שבטלו דיני נפשות (סנהדרין נב ע"ב) כך בטלו דיני מלקות".

הרמב"ם פסק כתנא קמא שדיני מלקות נידונים בפני שלושה סמוכים. מחד כתב שלא חוששים שהמוכה ימות כי אומדים אותו קודם כמה הוא מסוגל לקבל, מאידך ציין שאמנם מלקות בשלושה, אך מלקות במקום מיתה היא עומדת.